

Arrest

nr. 131 993 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X
                      Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
                      minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 1 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 4 juli 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 5 januari 2006 een eerste asielaanvraag in.

Op 10 juli 2008 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 1 december 2008 bij arrest nr. 19 760 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 22 december 2008 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 9 januari 2009 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep werd op 24 juni 2009 verworpen door de Raad, bij arrest met nummer 29 046 wat de tweede verzoekende partij betreft, en met nummer 36 745 wat de eerste verzoekende partij betreft.

Op 13 augustus 2009 dienden de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 30 november 2009 dienden zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd geactualiseerd op 13 april 2010 en op 21 september 2010.

Op 17 februari 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ten aanzien van beide verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 62 701 van 31 mei 2011 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Op 19 december 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 3 januari 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Op 1 maart 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 31 juli 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 31 augustus 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Bij arrest nr. 107 410 van 26 juli 2013 vernietigde de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Op 2 september 2013 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 (en de aanvullingen van 13.04.2010 en 21.09.2010) werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest

198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkenen legden een arbeidscontract voor bij HF (Aywaille), d.d. 23.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkenen d.d. 23.08.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van betrokkene zelf d.d. 21.09.2010 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B niet ging (kunnen) worden ingediend binnen de daarvoor voorziene periode. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2006 in België verblijven en duurzaam lokaal verankerd zouden zijn (met name dat de kinderen school zouden lopen en geïntegreerd zouden zijn, ze sociale banden zouden hebben ontwikkeld in België, kennis zouden hebben van een nationale taal of daarvoor lessen zouden hebben gevolgd en werkbereid zijn en een arbeidscontract voorleggen), volstaat op zich niet als grond voor een verblijfsregularisatie. Het is immers normaal dat betrokkenen hun tijd in België - in afwachting van de beslissingen inzake de asielaanvragen - zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien waren betrokkenen zoals hierboven vermeld ervan op de hoogte dat zij een arbeidskaart B dienden voor te leggen om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hebben niet voldaan aan de gestelde voorwaarde. Daardoor kunnen de elementen aangaande de integratie van betrokkenen op zich niet volstaan als grond voor regularisatie.

Betrokkenen tonen verder - met geen enkel bewijsstuk - aan dat ze in een andere prangende humanitaire situatie verkeren die een regularisatie verantwoordt.

Betrokkenen vroegen op 05.01.2006 voor de eerste keer asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 01.12.2008 afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen vroegen op 22.12.2008 opnieuw asiel aan, dewelke op 09.01.2009 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van de asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot vroegen betrokkenen opnieuw asiel aan, ditmaal op 13.08.2009. Deze werd afgesloten op 06.06.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 2 jaar en 11 maanden voor de eerste, 18 dagen voor de tweede en iets minder dan 1 jaar en 10 maanden voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 30.11.2009 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 13.08.2009 van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 107 410 van 26 juli 2013, van het gelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voeren de verzoekende partijen een manifeste appreciatiefout aan.

De verzoekende partijen stellen in een eerste onderdeel van hun middel dat zij een aanvulling van hun aanvraag hebben ingediend op grond van het criterium "langdurige procedure" zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partijen stippen aan dat de verwerende partij deze instructie niet heeft willen toepassen. Zij stellen dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zij de criteria van de instructie niet heeft toegepast en verder stellen ze dat de verwerende partij het publiek had beloofd deze instructie verder te zullen toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid. Vervolgens halen ze aan dat de criteria wel nog worden toegepast in andere regularisatieaanvragen. Bijgevolg menen zij dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden en dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

In de motivering van de bestreden beslissing valt te lezen dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag op de instructies van 19 juli 2009 hebben beroepen. De verwerende partij betwist aldus niet dat de verzoekende partijen hun aanvraag hebben ingediend in toepassing van de instructie van 19

juli 2009. De verwerende partij vervolgt haar motivering door te stellen dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en dat de criteria van de instructie om deze reden niet meer kunnen worden toegepast. Anders dan wat de verzoekende partijen pogen voor te houden, verduidelijkt de verwerende partij wel waarom zij de instructie *in casu* niet meer toepast. Met hun betoog maken zij niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Waar zij stellen dat de criteria wel nog worden toegepast in andere regularisatieaanvragen beperken zij zich tot een niet gestaafde bewering. Dergelijke ongestaafde gratuite bewering laat niet toe te besluiten tot een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel betwisten de verzoekende partijen het motief van de bestreden beslissing dat de duur van de asielprocedures niet als onredelijk lang te beschouwen zijn. Zij verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 waarin wordt voorzien dat families met schoolgaande kinderen kunnen worden geregulariseerd wanneer er sprake is van een asielprocedure van 3 jaar. Ze begrijpen dan ook niet waarom de verwerende partij stelt dat een asielprocedure van 2 jaar en 11 maanden en 26 dagen niet onredelijk lang is, als de instructie voorziet dat een asielprocedure van 3 jaar wel onredelijk lang is. Ze stellen dat de verwerende partij helemaal niet uitlegt waarom die vier dagen een verschil uitmaken. Verder verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest nr. 107 410 van de Raad waarin wordt gesteld dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een duurzame lokale verankering. Ze zijn dan ook van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het (gehele) betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Aldus diende de verwerende partij niet verder te motiveren waarom zij een asielprocedure van 2 jaar, 11 maanden en 26 dagen niet als onredelijk lang beschouwt. Het louter gegeven dat de Raad in zijn arrest heeft vastgesteld dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een duurzame lokale verankering heeft geen enkel uitstaans met de duur van de asielprocedure. Overigens erkent de verwerende partij in haar beslissing dat de verzoekende partijen duurzaam lokaal verankerd zijn, doch stelt zij dat dit niet volstaat als grond voor een verblijfsregularisatie.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen manifeste appreciatiefout aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van hun middel stellen de verzoekende partijen dat het werk van de eerste verzoekende partij niet als een grond voor regularisatie aanvaard wordt. Wederom verwijzen zij naar de instructie van 19 juli 2009 waarin voorzien werd dat het feit dat een verzoeker kan werken (zonder een vergunning te hebben) een grond kan zijn om een regularisatie te rechtvaardigen. Zij verwijzen hierbij

naar de voorbereidende werkzaamheden van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Aldus zijn zij van oordeel dat de bestreden beslissing de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet miskent.

Hierbij volstaat het te verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet aangaande de instructie van 19 juli 2009. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig verwijzen naar de criteria van de instructie om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De voorbereidende werkzaamheden waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, zijn evenmin dienstig *in casu*. Deze hebben betrekking op de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen in België evenwel op voorwaarde dat er buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In de voorbereidende werkzaamheden die de verzoekende partijen aanhalen wordt nergens aangestipt dat vreemdelingen die in België werken zonder vergunning hun buitengewone omstandigheid hebben aangetoond.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen noch een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In een vijfde onderdeel stellen de verzoekende partijen dat het recht op de eerbiediging van hun privé- en gezinsleven door de bestreden beslissing getroffen wordt. Ze stellen dat ze een privéleven hebben in België. Ze stellen dat ze gehuwd zijn en drie kinderen hebben die in België geboren zijn. Verder stellen ze dat de eerste verzoekende partij Franse lessen volgt om haar integratie te bevorderen; dat een deel van hun familie in België verblijft en dat de drie kinderen hier naar school gaan. Ze vervolgen dat het onderbreken van een schooljaar een schending kan vormen van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het Kind (verkort IVRK). Voorts stellen ze dat de scholing van de kinderen in het Frans verloopt en dat ze nooit Russisch hebben geleerd waardoor het absoluut niet mogelijk is om in Rusland naar school te gaan. Ze verwijzen hierbij naar twee arresten van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel waaruit blijkt dat zulks een schending van een subjectief recht uitmaakt. Ze menen dan ook dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* vormen de verzoekende partijen een gezin.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partijen. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat

de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat de regularisatie van de verzoekende partijen wordt verworpen. Het hele betoog van de verzoekende partijen is dan ook niet dienstig *in casu* aangezien de bestreden beslissing hoegenaamd geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De verzoekende partijen worden ingevolge de bestreden beslissing niet verplicht het land te verlaten en bijgevolg wordt het schooljaar van de kinderen ingevolge deze beslissing helemaal niet onderbroken.

Van een schending van artikel 8 van het EVRM is geen sprake.

Het vijfde onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU